

Mit Land, af Knud Rasmussen

Dette digt har Frederik Nielsen for mange år siden fået foræret af den kendte grønlandske præst Gerhard Egede. Knud Rasmussen har måske skrevet det, da han gik i gymnasiet i Danmark.

De sige, du er fattig og nøgent, mit Land,
Og har slet ingen Sol.
Din Jord er kun Klipper og stenkædet din Strand,
Og Isen fra Pol
Staar Vagt om dit snedækte Bryst.
Og Stormenes Hvin er din eneste Musik,
Og slet ingen Blomster du af Foraaret fik.

De sige, mit Land, du har intet Moderskød,
Men kun Is i din Favn.
Dit Hjerte er en Sten, og din Søn du stedse bød
Kun Trængsel og Savn.
Og glade Fuglesange du aldrig har hørt
Kun Hvalernes Snøften i den smalle Vig
Kun Sælhundenes Gjalden og Maagernes Skrig.

De sige, mit Land, at du har ingen Vaar,
Du er Vinterens Hjem.
Din Nat varer evig, ingen Sommersol staar
Af dit Gravmørke frem.
Selv Kærligheden flygter fra dit stivnede Bryst.
De sige, mit Land, du er Stedbarn paa Jord.
Forglemte og alene du i Isørken bor.

Det er sandt, du er isklædt fra Hoved til Fod,
Mit velsignede Land,
Du har ingen Roser, og Bøgen slaar ej Rod
Ved din skumdækte Strand.
Og vildt bruser Bølgen om dit kongelige Fjeld,
Men dog er din Kraft ikke nøgen og bar,
Og Stene for Brød gav du aldrig til Svar.

Men isklart peger Fjeldet mod Himlens fjerne Skød.
Og Solstraalers Væld
Spreder Roser paa Klippen i dybe Farvers Glød
Hver Morgen og hver Kvæld .
Det er Gaver fra Solgudens kongelige Slot.
Og Kærligheden blusser i din friske Jomfrubarm,
Om ogsaa du er favnet af Nordenvindens Arm.

I dybe Dale dufte vel tusind Blomster smaa,
– Jeg har set dem saa tit!
Jeg kender dem ved Navn, de gule og de blaa,
Deres Land er jo mit.
Og i de tavse Nætter straalet fjerne Kloders Hær. –
Mit Land, du har din egen, din evigt skønne Vaar,
Og Nordlyset om din Isse som Kongekrone staar.

Under Midnatsolens Brand i den lune Sommernat
Bygger Elskov sit Bo.
Ved Elvens stærke Brus, i det lave Pilekrat
Gives Løfter og Tro.
Bag en Trøje af Sælkind slår ogsaa Hjertet varmt.
Den grønlandske Kvinde paa den stolte Klippekyt
Foster ogsaa sine Børn af sig eget Moderbryst.

Paa Havet vokser Modet i Stormens Favnetag, –
Det gør Kinden saa brun!
Der Drengen bliver Mand under Kalvisens Brag, –
Det gør Hytten saa lun!
Mænd har du fostret, du skønne Drømmebrud.
Du ligger ej i Dvale – du er stillet på Vagt,
Du stolte Valkyrie, mod Jætternes Magt.

Jeg elsker dig, mit Land! Min Barndom du saa,
Og en Dreng var jeg kun.
Da jeg gav dig min Tro, og det Løfte skal staa
Til mit Livs sidste Stund!
Du er frossen Musik i en tonende Ørk!
Dine Bølger har en Røst, dine Storme en Klang,
Der tolker mig Livets allerfriskeste Sang.

Du grubler, du grubler, du hyller dig ind
I et Tæppe af Sne.
Dit Hjerte kan jeg høre, og Taarer paa din Kind
Gennem det kan jeg se.
Du har sænket din Fortid under Isdækket ned,
Din Fremtid er skjult, men du læse den vil
I Nordlysets gaadefulde Spil.